

הוא התאמן בהיאבקות חופשית. היה מדריך להרמת מישקולות ועבד לפעמים בספינת דייג. „כל הזמן חיפשתי את עצמי", הוא מודה, „אך לשווא. הייתי חסרי מנוחה. כך הגעתי לתחום חדש ולעיסוק חדש — לתיאטרון."

רגש וגם שכל. כהן-אור נעים-הסבר הקדיש ארבע שנים תמימות ללימוד תיאטרון בבית-הספר הדרמטי של ניסן נתיב. כאשר סיים את לימודיו, בעיצומו של המיתון, ערב מלחמת ששת-הימים, הפך שחקן על-אמת והשתתף בהקמתו של תיאטרון סטודיו.

„התיאטרון עזר לי למצוא את עצמי", הוא מספר, „התיאטרון הביא אותי אל הסיפורת היפה, הקלאסית. הוא פיתח בי את יכולת החשיבה, ונתן לי הרבה."

אך לא איש כמוהו ישקע במימנוחות. בגופו המוצק מנקנת נשמה אחות-תזוית. „הוא דומה לכספית", אומרים חבריו, ואומנם, אחרי שנראה היה כי מצא את מקומו על קרשי הבמה, ביצע תפנית נוספת, שאותה הוא מגדיר כ„הסבה מיקר צועית".

„הרגשתי שאני חייב הרבה לתיאטרון ולניסן נתיב בפטי. הם הניחו אותי ועזרו לי להתפתח. אך עדימהרה גיליתי שלא זה השטח שבו אוכל להוציא מתוכי את המכסימום. התיאטרון הוא קולקטיבי, ואילו הציור הוא תחום של ביטוי אישי לגמרי. מצאתי בציור כר נוח, שבו אפשר לתת ביטוי גם לרגש וגם לשכל."

כמי שלא ירא מעודו מפני השקעת כוח

דרכי אדם השבו נפתחה תערוכת ציורים של מי שהיה דייג, מתאגרף, מריס-מישקולות ושחקן-תיאטרון

רישומי-הפחם הגדולים, המוצגים השבוע בגלריה דוגית, בתל-אביב, מאפילים אפילו על אור היום החודר מן החוץ. לצופה נדמה כי הוא מהלך בחשיכה רויית-מתח. במבט ראשון נראים כל הרישומים זהים — שורה ארוכה של מלבנים שחורים המכסים את קירות הגלריה, אך כעבור כמה שניות מבחינים כי כל מלבן שחור רוחש חיים משלו, שונים מאלה של שכנו התלוי לידו.

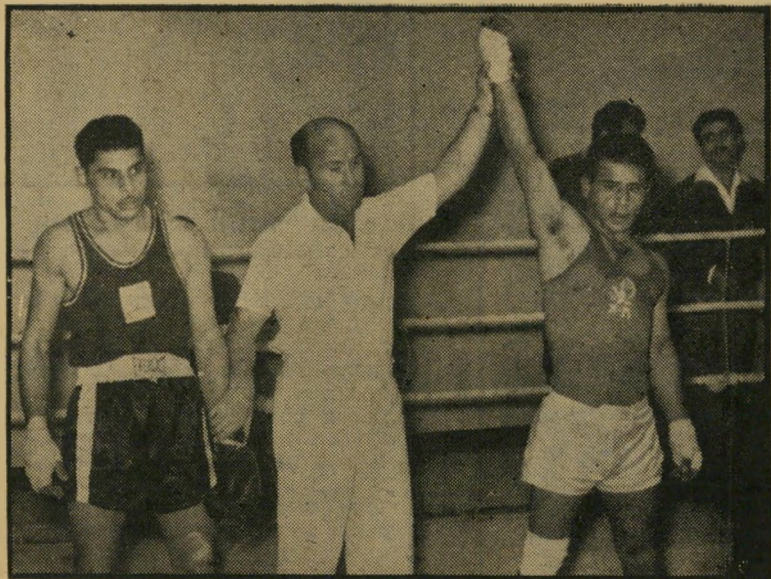
עבודה שחורה זו היא מעשה-ידידיו של צייר בן 38, כשנולד, קראו לו בני כהן. כשבגר, גילה כי יש רבים נוספים הנקראים גם הם כהן, ביניהם לא-מעטים ששמו אפילו בני כהן. לפני שנה שינה את שמו, והוא עתה בני כהן-אור.

למה דווקא אור? „אולי", משיב הוא, „כדי להתגבר על החושך העולה מן הריי שומים. ואולי משום שאור אינו פחות טוב מנוף או מנר, משחור או מתמאירי, האמת היא שאינני יודע. כך יצא..."

משהו תיאטרלי. כשהיה ילד הציץ לראשונה אל תולם האמנות. הציץ והסיק, הציץ והתפעל. „זה היה בבגד, עיר הולדתי", מספר כהן-אור. „גרנו בשכ-

אופנת בגדי הים והחוף החדשה של „גוטקס" לשנת 1978 היא סיפור קסום באווירה רומנטית... בקולקציית „גוטקס" 78 מורגש „המראה המושלם" בצירופים מותאמים של בגדים, ביקיני, פיסת הבד רבת התכלית (לקשירה מעל החזה או בקו המותניים) רדיד עם פרנזים ושמלות חוף משגעויות. כשמלת המפתח בקולקציה היא הרומנטיקה. נראה ש„גוטקס" 78 באווירה הרומנטית תכבוש את חופי הרחצה, הרביירות ואתרי הנופש בכל העולם ובישראל. בתמונה: מערכת בסגנון הצוענייה פרי עיצובה ותכנונה של הגברת לאה גוטליב.

צייר כהן-אור כמתאגרף (מימין) ב־1957
„או שאתה נותן — או שאתה מקבל!"

ומרץ בתחומים חדשים. החל בני כהן-אור לומד ציור בבית-הספר הגבוה לציור. המנהל התיאטרלי ממנו במהרה, והמליץ לפניו לשוב לתיאטרון. בני לא קיבל את ההמלצה והמשיך לצייר, הפעם בכוחות עצמו. את תערוכת-היחיד הראשונה שלו הציג לפני ארבע שנים ומאו, כמעט מדי שנה הוא משתתף בתערוכה כלשהי. לפני שבועות אחדים, כשעסק בהכנות לתערוכה הנוכחית, התבשר גם שזכה במילגה מטעם קרן-התרבות אמריקה-ישראל.

עניו וצנוע. השבוע, כאשר אירח את מבקרי-האמנות המקצועיים בגלריה, לא סר החיוך המבוויש מעל פניו. „הוא יכול לשנות מיקצוץ, תחום-עיסוק ואפילו את שמו", שיבח אותו מכריו, „אך לעולם יישאר עניו וצנוע."

גם העובדה שכל עבודותיו המוצגות בתערוכה נמכרו עד אחת, תוך זמן קצר, לא סיחררה את ראשו. הוא מוסיף לרכון על גיליונותיו, שאותם הוא מעצב בפשיטות: הוא מכסה אותם בשכבות-פחם ומעבד את השכבות לגוונים ולצורות שור נות. לפעמים נדמה כי כל תנועותיו מחור שבות בדיקנות הנדסית; לעיתים נראה כי הוא עובד באורח ספונטאני ופירו. מעיסוק אחד לא הירפה במשך כל השנים, חרף כל התפוכותיו: פעילות בקרב נוער-ישראליים ובני-שכונות, בימים אלה הוא מדריך קבוצת נערים באיגרוף, שכן בין השאר הוא גם מאמן-איגרוף מוסמך. היכן הוא עושה זאת? בקריית-אנו, מקום שבו בוסס הארעצמו בבוק, כשהיה נער בגיל חניכיה, לפני 26 שנים.

נות למוזיאון לארכיאולוגיה. השומרים הכירו אותי כבן השכונה והכירו את אבי, שהיה חייט מבוקש. הם הירשו לי להיכנס בחינם, גם מחוץ לשעות הביקור, וכך גיליתי את אוצרות האמנות המפורסמים של התרבויות העתיקות. לא הבנתי, כמובן, דבר ממה שראיתי, אבל הייתי מהופנט לגמרי."

אלא שהילדות האמנותית הזו הסתיימה חיש מהר, כשקמה מדינת ישראל. מישפחת כהן, כמו מרבית יהודי עיראק, נטשה את מולדתה ועלתה ארצה. בני, שהיה אז בן 11, הועבר עם בני משפחתו היישר מלוד למעברת-אוהלים בקריית-אנו. את ימיו הראשונים בישראל הוא זוכר כהללי כה כמעט אינסופית בבוק טובעני שהגיע עד לברכיים, עד לצריף דולף שנקרא „בית ספר".

„גדלתי בתבורת-נוער שלא היה לה מה לעשות, מלבד ללכת מכות", סיפר השבוע בשיבתו בגלריה. „מאוחר יותר תכנתי שבתיגרת-רחוב יש משהו תיאטרלי, אבל אז הייתי עדיין רחוק ממחשבות על תיאטרון. ידעתי שיש רק חוק אחד שרירי וקיים: או שאתה נותן מכות, או שאתה מקבל מכות. אני העדפתי לתת — ובכל הני דמנות."

אחרי שלוש שנים של הכנסת-אגרופים וספיגת-מהלומות הגיע בני כהן להפועל תל-אביב. הוא החל את אימוני האיגרוף שלו בגיל 14. כעבור שלוש שנים, ב־1957, זכה בתואר „אלוף הפועל במישקל זבוב". ב־1960 זכה במקום שני באליפות ישראל במישקל זבוב.

אליפות ישראל בשש-יבש

בחסות

דובק

תקיים בסוף חודש מאי 1978
במלון „רמדה" תל-אביב

(ראה עמוד 58)

בני חייב שרות בעוד חודש

לכן אקרא

במרחב

כימת מחנה השלום —

הופעה בקרוב

הסנוי

קיבלת חשבון,

אנא, פרע אותו

ב ה ק ד ס .

סחלקת הסנויים